

השוחט פרק שני חולין

לג. עין משפט
ור מצוד

עג א מיי' פ"ב מהל'
אבות הטומאה
הל"ט:

עד ב מ"י פ"ו מהל'
שחיטה הל"ז סמג
עשין סג טוש"ע יו"ד סי'
בו סעיף ז (סמג שס
טוש"ע יו"ד סי' כו ועיין
צטור):

עַד ג עיי צמיי פֿ'ט
מהל' מלכים ומה
מסתב צוה הכ"מ סהליג
ועיי צטור יו"ד סי' כז;
עו ד מיי פֿ'א מהל'
שטיטה הליצ' טוש"ע
יו"ד סי' כז ועיין צטור:
מהל' מיי פֿ'ד מהל'
מחלוקת אקטור
הליג' סגט שס טוש"ע
יו"ד סי' כח סעיף כב;
עַד ו מיי פֿ'ח מהל'
אבות הטומאה
הליצ':

עמ' ז מ"י שם פרק יא
הלכה ב:

ה' מ"י פ"י מהל'
טומאת אוכלין הלט"ז
ופ"א מהלכות פסולי
המוקדשין הלכה לו
וע"ש:

ט מ"י פ"י מהל'
טומאת אוכלין הלי"ז
פ"ג מהל' אבות הטומאה
הלי"ג:

רבינו גרשום

[illegible]

(א) לשון זה אין לו הסנה כלל
נראה ד"ל כלומר לא אמר
יש טרפות לחצי חיות דודאי
א"ל דמותר והא דשאלו שאלה
ל לדיבור דר' זורא אמר.
(ב) נראה ד"ל דהו' כמו
מתלשז מחיים דעדיין לא גמר
בהו מיתת וכו'.

לג.

מִוֹלָחוּ יִפְה יִפְה וּמְדִיחוּ יִפְה יִפְה. הא דללא אלזר הדמא קמיימא
 כגון לחלליה צי טבחי כדאמר צפרק כל הצצר (יבמן דף
 קיג.) אי נמי משום דאיייר צצצר בית השחיטה ולא הוצרך להזכיר
 ולקדריה איירי אי נמי מיירי לללי אף ע"ג ללללי לא צעי מליחה שאני

הכא שנחתך קודם שתלא נפשה מצי
השמיטה ועדיף מצישראל לאסמיק
צפ' כילד לולין (פסחים דף עז:)
אחד עובר כוכבים ואחד ישראל
מותרין בו. משמע דטעמא
משום דליכא מידי דלישראל שרי
ולעובד כוכבים אסור ותימא דצפרק
ארבע מיתות (פסחדין דף נט.) פריך
והא איכא יפת תואר ושמיני שאני
עובדי כוכבים דלאו בני כיבוש נינהו
וה"נ ^ס שאני עובדי כוכבים דלאו
בני שמיטה נינהו דלמחר לעיל ואין
להקשות מהא דלמחר פרק ד' מיתות

(שם דף נח:) עובד כוכבים ששבת חייב וכן העוסק במורה דדבר שהוא מזה לישאל לעשות לא שייך למימר מי איכא מידי דלישראל שרי וכו' ואע"ג דלאמר אפילו ששבת בשני בשבת חייב מכל מקום לא דמי והאילן יש מלות שציות לישראל כמו בשבת ואע"ג דבן נח נהרג על העוברים כלאמר הם וישראל אינו נהרג נהי דפטור מ"מ לא שרי וא"ת דצפרק גיד הנשה (לקמן דף קב.) דפליגי אס נהג אבר מן החי בטמא ואמרנין מחלוקת בישראל אלב צניי נח דברי הכל מוחזקין על הטמא כטעורין שצלמא לרבנן אע"ג דאין ישראל מוחזר על אבר מן החי דטמא מ"מ אסרי ליה משום טמא ולא אשכח דלישראל שרי ולעובד כוכבים אסור אלל לר' מאיר דלאמר דאין נוהג אלל בצמהה טעורה בללז והא איכא אבר מן החי דמיות ועופות הטעורין דלישראל שרי ולעובד כוכבים אסור וכי תימא דלל חיישינן כיון דסתם אבר מן החי אסור לישראל א"כ מאי פריך התם צ"י ארבע מיתות (פסחדין דף נט.) מנול דפחות משוה פרוטה וי"ל דמכל מקום י"י אבר מן החי לידהו אסור משום דבעי שמיטה אע"ג דעובד כוכבים אסור בצמהה צר וגוידס ועלס וישראל לא מיתסר אלל בצמית צר הא אמר ר' יוחנן י"י דחיי שיעור אסור מן המורה ולריס לקיס דלאמר חיי שיעור מותר מן המורה דלמלא לית ליה הוא כללל אלל סבר לה כמ"ד הכא אין מומנין עובדי כוכבים על צני מעיס: **השוחט** בחמה חיה עוף ורא

ה' הבא בחולין שלקחן
ודלא בר"מ דתנן
כל

כמים מכשיר כו' ובפרק כסוי הדם (לקמן דף פד.) אמרינן דלא
אמרינן דהמה בכלל חיה לכסוי משום דדמיא על הארץ תשפכנו
כמים מה מים לא צעי כסוי אף האי נמי לא צעי כסוי אלמא
דדם חיה ועוף דדמיא כסוי לא חיה בכלל תשפכנו כמים ויש לומר
ד הוקשה למים צין לענין הכשר צין לענין פטור כסוי אלא דלענין
חוס הוקשה למים לענין הכשר כיון דנשפך על הארץ:

נמי לקדירה והודחו צמי פירות: דם שאינו נשפך במים כל שעה (פסחים דף כג.) פריך והרי דם דתבז רחמנא וכל נפש זקרון ומכירים לגניין לזבל ומשגי אמר קרא על הארץ משפטנו דידיקי היתר הגאה מהאי קרא לדם קדשים הא לא איתקש למיס תיב גבי דם הוא אכילה ממנה. נ'וע'ע חוספות פסחים דף כב. ד"ה מה': ולמלא

מי מצטרף ראשון לשני. הואיל וגם הוא לטהר נשחט או לא ופשיט
התם^(ט) אם מצטרף סימן ראשון לסמן שני להחיר שאר העובר באכילה
לא יצטרף עמו לטהר אותו אבר מיד^(י). ולענין ניקבו בני מעיים
נמי פשוט למצטרף דלא מהני חילוק
לא אחזיקל ריעותא: **עד כאן** לא
איבעיא כו'. והואשטא אהדרין

לשמעמין דלמרינן הדר ציה ר' זורא
[ג:] מההיא דלעיל מדצע מהו לטורה
מידי נבלה מכלל דפשיטא ליה
דלטרפא נקביה דצניי: זורא
הדר ציה. ופשיטא ליה לרבי זורא
דלף באכילה שריא דלין טרפה לחצי
חיות. והא דצע רבי זורא לענין
טומאה: לדבריו דרבא. דלמר לעיל
[ג:] לא אמר ריש לקיש אלא דריאה אכל
צצני מעיים טרפה מיבעיא ליה לר'
זורא אם טורה מיהא מידי נבלה
או לא: **מדרש לקיש.** דלמר [ס:] כיון
שנחמך קנה הוי ריאה כמנחא

דִּיקוּלָה שָׁמַע מִיָּה אֵין מוֹמֵנִין
עוֹבֵד כּוֹכְבִּים עַל זֵי מַעֲיִים מֵשׁוֹס
רִיחָה מֵדָהוּי כְּמִי שֶׁהוֹלֵא מִן
הַזֶּהֱמָה צִוּדָה מִפְּרַכְתָּהּ וְעוֹזֵד
כּוֹכְבִּים לֹא־שָׁחֲטָה תְּלִי הֵיטֵר אֲכִילָה
דְּלִידֵי שֶׁלֹּא הוֹחֲרָה שְׁחִטָּה אֲלָלוּ וְאִזְכֵּר
מִן הָחִי נֶאֱסָר לֶהֱן וְאֵין יוֹלֵא לֶהֱן
מִיִּדִי אִזְכֵּר מִן הָחִי עַד שִׁתְמוֹת אֲבָל
לְיִשְׂרָאֵל יִתֵּה מִיִּדִי אִזְכֵּר מִן הָחִי עִי
שְׁחִטָּה: **הוּה יַעֲיֵנָה קֵמִיה דְּרַב**
אַחָה כִּי אֲמַר לֵהָ מִילְתָּה: וְלֹא
אַמְרִי לִי וְנִחַמְתִּי בַּעֲמָלִי וְלֹא הִקְשִׁיתִי
לָּהּ: **הוֹרֵא לֵאכּוֹל כּוֹ**: מֵשׁוֹס דְּעִילִי
כִּלְדָמֵר לִקְמֵן בְּצִמְרוֹן הִרְוֵה שִׁבְרֵי: **מִצִּים**
הַשְׁחִיטָה שֶׁאִינוּ מִחוּסֵר הַפֶּשֶׁט
וְיֹכֵל לַחֲתוּכֵי מִיד קוֹדֵס יִלְיָה שֶׁנֶּפֶשׁ
וּמִמֶּתִּין לֶה עַד שֶׁתֵּלֵּא נֶפֶשׁה דְּלִמְרִינִן
בְּחִרְבֵּעַ מִיתוֹת (מַסְהֵרִין דָּף סג.) מִנִּין
שֶׁאֲסוֹר לֵאכּוֹל מִן הַזֶּהֱמָה קוֹדֵס שֶׁתֵּלֵּא
נֶפֶשׁה תִּלְלֵה עַל אֲכִילָה עַל הַדֶּסֶס: **אֲחָד**
עוֹבֵד כּוֹכְבִּים כּוֹ: וְלֹא אֲמַרְרִין
בְּמִיתָה תְּלִילָה מִילְתָּה וְהוֹיֵא אִזְכֵּר מִן
הָחִי לְגַזִּייהוּ וְהִינּוּ דִלָּה כִּרְבֵּ אֲחָה:
וּמְדִיחוּ יֵפֶה יֵפֶה מִפְּנֵי שֶׁעֲדִין נִצְהַל
הַדֶּס לִצְלָתָה וְלֹא יֵלֵא: **בְּרַתְנִי בְּיָדִים**
מִסּוֹאֲבֹת כְּלוֹמֵר צִלָּה נְעִילָה דְּגִזְרוּ
עָלֶיהֶם לְהוֹיֵת שְׁנִיּוֹת. וְצִגְמָרָה פֶּרִיךְ
אֲפִילוּ הוֹכֵשֶׁת נְמִי אִזְכֵּר שֶׁנִּי עוֹשֶׂה
שְׁלִישִׁי בְּחֻלּוֹן: **הוֹכֵשֶׁר שְׁחִטָּה**
מִגּוֹ דֶּשְׁרִיא שְׁחִטָּה לֶהֱךְ צִשֵּׁר מִיִּדִי
אִזְכֵּר מִן הָחִי מִשּׁוּיָּא לִיָּה נְמִי אֲוֹכֵלָה
לְגַזִּי טוֹמָאָה: **גַּבִּי** כִּי לֹא יֵלֵא מִן
דֶּס כֶּשֶׁר בְּתִמְנִיה. וְזִיקָה דֶּס הוּא
דֶּשְׁרִיא לֵהוּ דְּכַתִּיב (דְּבָרִים יב) וְדֶס
וְצִחִיךְ יִסְפֵּךְ וְהִדֵּר וְהַצֵּר תִּאֲכַל:
שֶׁאִינוּ מַכְשִׁיר הֵם נֶפֶל עַל הָרַעֲשִׁים:
דֶּס הַנֶּשֶׁף כָּמִים הוּא כְּמִים: **דֶּס**
דְּקִימָא לֵן חִיבָה הַקֵּדֶשׁ מַכְשֵׁרָן.

למיהו אוכלא ולקבלי טומאה דמיא
בפסחים (ה). והבשר [ויקרא י'] לרבות
עצים ולבונה דאע"ג ללא אוכלא יניהו חזבא הקדש משויא
להו אוכלא: **בכסף מעשר**. בירושלים דכתיב (דברים יד)
ומת הכסף וגו' ואשמועינן דשני עבדי זהו שלישי דלא כר"מ:
כל

דכל דס הנשפך על הארץ שאין מקבליס אותו בכלי כגון דס חיה ו
 כסוי גלי רחמנא דדס חיה ועוף צעי כסוי אכל מכל
 ונאכלין בידים מסואבות. לללי איירי דלא צעי הדחה ו
 אינו מבשיר. הקשה הר"ר יעקב מאורליי"ש דצפ
 מכס לא תאכל דס ותנן אלו ואלו מתעבדין בצמא ויוצאין לנחל
 כמים מה מים מותרין בהנאה אף דס מותר בהנאה והשתא היס
 ויש לומר דמכל מקום כיון דדס חולין שרי בהנאה אס כן אכילה ו

מסורת הש"ס

(א) [עיין תוס' לקמן קכ.
ד"ה אלא לנא.] (ב) לקמן
קכא: (ג) ג"ז שם, (ד) [לקמן
עד: (ה) [לעיל כט:].
(ו) פסחים כב: נזח. כ. לקמן
לו: (ז) [לקמן לו:].
(ח) [לקמן סט: (ט) ויקרא
יט,] (י) [יומא עד:]

תורה אור השלם

1. רק הָדֵם לֹא תֹאכְלוּ
עַל הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכוּ
בַּמַּיִם:

מליון הש"ם

גמ' חיה בקדשים מי
איכא. עיין יומא סד ע"א
תד"ס דקייטו:

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

א איבער ע"כ לא
 וכו' השתא אהרירה:
ב דהויא כמי שהוציאה
 מן הבמה: **ג** ולא
 אמרן במיתה תליא לה
 דם הנשפך
 כלמא: **ה** כמים ומכניז
 "הם": **ו** והכא נמי נמינר
 שאני עובדי כוכבים דלאו:
ז על הטמאים כטוהרים
 בשלמא התם לרבא אע"ג:
ח כיון דשם אבר מן הדי
 אסור לישראל: **ט** וי"ל
 מ"מ איסור אבר מן
 החי ידירו משום דבישר
 שחיטה ואע"ג: